

ГАЛЛІКН АОГОТЕХНІА

TOY HENRI DE RÉGNIER

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΓΑΠΗ

— Είμαι βέβαιος, Μάρκελλε, ότι δεν άγγινωρίζεις την χαριτωμένη αὐτή γνωστική ή όποια ώς τόσο δεν σου είναι άγνωστη, μοι είπε με την κάπτας συρτή του φωνή ό.χ. ντε Τερνάν, ό περιφημος «λέων» των σαλονιών, ο όποιος παρά τα ξέχνητα του χρόνια βρισκόταν δικύιη δροκετά καλά.

Καθόμαστε σέ μια γωνιά του «Καφέ Ἀγγκλαίν» και μέσ' από τα κρυστάλλινα παράθυρα, ἐβλέπαμε τὸν κόσμο ποὺ περνούσε εξώ.

— Ὁμολογῶ πώς δεν την ψυχούμενην Τανάσιαν θεωρείται καὶ μαζί

Ο χ. πτ. Τερνάν αρχισε να γελά.
—Ωστε δε τὴν ἀναγνώσειν; —Ε! λοιπόν, ἄκου γιὰ νὰ θυμηθῆς. Είνε ἡ δημοφή ἐκείνη γειναιά, ἡ ὥποια ἔτεροι έπειτα λέγουσιν τὸν ἀντρές ποδὸς δέκα ετῶν, καὶ ὅποια ονομαζόταν τότε κυρίων της Ζαρβί. Είνε είλεν ἡ βαρόνη Κουφμόν, γιατὶ ἔγινε γυναικα τοῦ γοντού τοῦ Κουφμόν¹ θυμήθηκες τώρα;

Τὴν θυμήθητα. Συναντόδια κάποτε στὶς κοσμικὲς συναθροίσεις τὴν βαρύνη Κουριόν. Ἡταν μιὰ ὅμορφη, ψηλὴ καὶ καλοντυμένη γυναικά παρόμια χρόνων. Ἐλεῖ ἀλλάξει βέβαια, στὸ πρόσωπο τῆς δέως χαράδρισκε κανεὶς πάντοτε τὴν ἔκφραστη εκείνη ἡ δύοις πρό-

— Θυμοῦμαι, είπε ο ς, ντέ Τερονά, τὴν κυρία ντέ Ζανβρί στη Ρόμη. Τι μαζούνες ἀναμφίσεις; Καὶ τί καροτομένη ποὺ ήταν διάποδόν ων χοντρο-Κουρνών τὴν κυνηγούσης ἐπύμωνα, μέ μια φωτογραφική μηχανή στὸ χέρι! « Ήθελε διαρκώς νὰ πατρώνῃ φωτογραφία της, καὶ σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν είζονα ἔφτασε νὰ κάνῃ δικῆ του καὶ την̄ ἴδαι!

—Τήν ἐγγωρίσατε καλά, κύριε ντὲ Τερνάν,
τήν βαρώνη Κουρμόν;

‘Ο καὶ ντὲ Τερονάν εἰς ἀπάντησιν μοῦ διηγήθηκε τὴν ἔξης ἴστοριαν.
***

— Υπάρχει, ἀγάπητό μου παιδί, μά τι στιγμή δύσκολη στη ζωή κάθε ανδρός πού έξησε και πού ἀγαπά νά ζη. Νά ζη, όταν λέγω, καταλαβαίνεις τι εννοώ : την ζωή την γεμάτη, την δοσιμένη στόν έρωτα, ἐκείνων ποι δ έρωτας θερμαίνει και τρέφει. *Εσχετα λοιπὸν μία στιγμή πού πρέπει νά ξέρω κανείς τι είνε και πού βρίσκεται. Ή στιγμή αυτή είνε τά καταρματικά τά πενίντα. Στήν ήλικια αυτή, τού κάνων προσπαθεῖ κανείς νά ξέγελάσῃ τόν εαυτό του. Αρχίζει πιά νά περνᾶ νά καιρούς τού έρωτου. «Οσο καλός παικτής κι' ἀν είσαι στό παιχνίδι της ἀγάπης, πρέπει νά παρατίθεις τό παιχνίδι αυτό. Είνει η σκληρός βέβαια ἀλλά ἀγαγαλό.

Ο χ. ντε Τρενάν έβυνθιστηκε για λίγα λεπτά σε μιάν άναπόληση και υπέροχα έξηχολούμθησε :

— Ελδες τη ψυχοτωμένη γυναικα πού είνε; «Ε! λοιπόν ή σημειώνη της χάρι δέν είνε τίποτε άπεναντι ἐκείνης πού είχε πρό δέκα χρόνων.

Τότε βοισκόταν σ' όλη τὴν ἀκρὴ τῆς ὁμορφιᾶς τῆς καὶ ἔπειτα νῦν είνει καινὲς ἀνάλογος για νὰ μην τὴν ἐφοτευθῆ. Η τουλινιά, ἡ εὐθυμία, ἡ ἔξυπναδα τῆς, ἐγούστειναν. Ήταν σάν δέσμοφρες δύο πλήγιων καὶ πανόρτουσαν οἱ φτωχές ἀνδρικές καρδιές μας. Ο νεαρός Κουκούνδον δέδην εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπ' τὴν εἰσαγωγὴν ουσιών παρέεις τους, γιατί, καταλήπια, ἤταν γεγάλι ἐφοτευθέντος με τὴν τέτε Ζανβρί, δύος ἄλλωστε καὶ ὅ ἔξαλελόρος του Μαρισόι, καὶ μὲ θεοροῦσε ἀντεραστὴ ἐπικάνθυνο. Ως τόσο ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσῃ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐπὶν κυρία τε Ζανβρί. «Εγώ, τὸν παρεκάλεσα νὰ σᾶς πάρω στην παρέα μας, μοῦ εἴπε ἐκείνη μιὰ μέρα μαλάντως. ΕΙΣΙΣΤΩ τόσο μελαγχολικός, καθισμένος μονὸς ἐκεῖ στὴν μικρούλα γωνιά σας ποὺ σᾶς λιπήθηκα! Δέν φαντάζετε πόσο κακό μου κάνεις η μελαγχολία. Θέλω, ὅλοι ὅσοι είνε γυνοί μου νὰ είνε εὔ-θυμοι».

"Ολ' αυτὰ μοῦ τάτε μὲ μὰ τόσο τρυφερὸν χώρη, μὲ μὰ τόσο γλυκερὰ καλωδιώνη, τόση δὲν μπόρεσα νὰ μὲ χαυμελάτω ἀπὸ εὐχάριστην. Απὸ τὴν ἡμέα ἔκεινη γιγνήκαιε ἀψωπότα. "Οπου καὶ ἀν-
επήγωνε ἡ παρέα τῆς κυρίας ντε Ζανβρί, πήγαινα καὶ γύν μαζί. Ελέχι γινει ἀπαραίτητος. "Η κυρία ντε Ζανβρί μοῦ ἐδειχνε φανερο-
προτίμησην.

‘Η παρούσια μου της έδινε κέφι, την κέντρις, τής αναβεί την ευθυμία. Γιατί νά μη ἀπεφελούμητη τής ακτίνος αὐτῆς τοῦ ήλιου ποὺ είχε λάμψει τόσο άνελ πιστα στὸν σκοτεινὸν μου οὐρανό; Μόλις θυτερό’ ἀπὸ δεκαπέντε μέρες υδρίαν καταλαβαίνω, ότι είχα ἐρωτευθῆ την κυρία Ζαν-
βρι. Ναί, αγαπούσα την κυρία ντε Ζανβρι,
την ἀγαπούσα τρελλά. Άλλα και αύτη αισθά-
νόταν για μένα κάτι παραπάνω ἀπὸ σημα-
θεια, παρά τὰ πενήντα μου χρονία και τὰ
γ κρίζα μου μαλλιά. Ως ποδ ὄμως ἔφθαν τό-
αισθημα της; ‘Η κυρία ντε Ζανβρι δεν ή-
ταν ούτε κούκετα ούτε προκλητική μαζί μου,
και δι αἰσθάνοταν για μενα δεν ήταν οίγουν-
οι ἀπλέ φιλιά.

“Ήταν κάτι πιὸ λεπτό, πιὸ ζωηρό, πιὸ μυστικὸ καὶ μυστηριῶδες. Νὰ ήταν ἄραγε ἔ-
φως; Δὲν ἄργησα νὰ τὸ ἔξαριθμώσω.

Μιά μέρα καθόμαστε μόνοι ἐπάνω σε ἑναν
μικρὸν πάγκο τῆς «Βίλλας τοῦ Ἀδρια-
νοῦ». Εἶχαμε καταλήξει ἐκεῖ ὑστερα ἀπό
ἔναν περίπατο, καθ' ὅλην τὴν διάσκεψη τοῦ
ὅποιον ἡ κυρία ντε Ζανβρί φαινόταν ἔξαι-
ρετικά νευρική. Μόλις ἐφτάσαμε στὴν Βίλλα,
ἔστειλε τὸν Κουμόν νὰ τῆς φέρῃ τὸ παντά-
κι τῆς ποι τὸ εἰλεῖ ἀληθημονῆσε στὸ ἄμμοι,
ὅπου είχαν μείνει ἡ μπρέση τῆς μὲ τὸ Μα-
ριού. Ἡταν φανερό διὸ τὸν εἰλεῖ στειλεῖ ἐπί-
τρηδες γιὰ νὰ μεινώμε μόνοι. Βρικόσωμαστε
οἱ ἔνας πολὺ κοντά στὸν ἄλλο καὶ οἱ καρδιές
μας κτυπούσαν. «Ο καιρὸς ήταν γλυκός.
Μιὰ χλιαράδα ἀνοιξάτηκη ήταν χυμένη στὴν
ἀτμόσφαιρα. Βαθεά σιγῇ μᾶς περιστούζει
τὴν ὅποιαν διέκοπτε μόνον ὁ μικρὸς ἔηρος
κρότος τοῦ τακουνιοῦ τῆς κυρίας ντε Ζανβρί¹
μὲ τὸ ὅποιον γτυπούσε νευρικά τὸ χῶμα. «Ε-
ξαφνα τὸ κρότος ἔπαισε καὶ ἐστρεψε τὸ πρό-
σωπό της πρὸς ἔμενα. «Ενα παράξενο γαιο-
γελο έφωτίς εἰς τὰ μάτια της, τὰ ὅποια εκάρ-
φωσε στὰ δικά μου. Ή καρδιά μου ἐγκύτη
συνιάτη, μιὰ ἀνατογὴλια διέτρεψε τὸ σῶμά
μου. Είχα ἀναγνωρίσει στὸ βλέμμα της την

μυστηριώδη λάμψη τού ἐφωτισθεί. Τὴν ἀλλή μέρα προφασίσθηκε ὅτι ἡμῖν ἀδιάνθετος καὶ πῆγα σ' ἔνα ἀπόκεντρο πάρκο. Είχε ἀνάγκη ἀπὸ περιστροφὴν και μόνωσι. « Ήξερα ὅτι, η χωρία ντε Ζανβρί με ἀγάπησε. » Άλλοι δὲ ἐχαιρόντουσαν στή θέση μους ἔγρα κατελόφθην ἀπό τρόμο. Πρώτη φορά στή ζωή μου ιδού πάντας ὁ ἔφος τραγικός και τρομερός. Θάτα παραδιδόμουν λοιπον σ' αὐτό το πάθος, το ὅποιον ἐπίστενα ὅτι ήταν ἀμοιβαῖο; Αμοιβαῖο; Τί τρέλλα. Η χωρία ντε Ζανβρί είχε πρὸς στιγμὴν ἣν οἶσαντες τὴν ἥλικα μου, ἀλλὰ σήμερα, αὐδοι, θυστερά ἀπό λίγο καιρό, θ' ἀντελαμβάνετο τὴν φοβερήν ἀλήθειαν, δά- εβλεπε ὅτι είχε ἀγάπησει ἔναν γέρο, και τότε την ἔγινονταν; Πρόδις ποτες καταστροφές, πρόδις ποτες πίκρες, πρόδις ποιοὺς ἔξευτελι- σμούσι, θά με παρέσοντες την αἰσθημά μου, το ποιον ἐν τῷ μεταξὺ θά είλε μεγαλώσει και θά είλε ἵσος γίνεται ἀκατανίποτο.

“Οχι, δχι μιά λύσις μόνον ύπηρχε : νὰ φύγω !”

Τὴν νύχτα ἐκείνη δὲν κοιμήθηκα καθόλου. Οταν ἔπειροντας εἰχα πάρει πιά ὄριστικὰ τὴν ἀπόφασή μου. Χωρὶς ν' ἀργοπορῷων εἰδοποιῆσαι τὴν νοικοκυρᾶ μου, ἐτίμωσα τὶς βαλίτες μου καὶ ὑστερα πῆρα καὶ ἀνοιξα τὸ δρομολόγιο τῶν τραίνων. Θά ἐπαιρούνται τὴν ταχεία τῶν 5 καὶ 40. "Ἐπειτα ἔγραψα μιὰ σηνότημ ἐπιστολή στην κυρία τέτε Ζαγβό, στην ὁποία της ἔπιστολας συγγράψαντι ποὺ ἔστενων

χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω.

Κατὰ τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι. «Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ ἔνοδοχείου ὃπου ἔμενε ἡ κυρία ντὲ Ζανβρί μοῦ ἔφερε ἑνα γράμμα. Ἡ καρδιά μου πήγε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Τὸ ἀνοίξα. Δὲν περιέχει παρὰ τὶς ὀλίγες αὐτές λέξεις : «Φίλε μου, στὰς τάσσερες νὰ εἰστε στὴ Βίλλα τῶν Ἰπποτῶν τῆς Μάλτας. Εἶναι ἀπόλυτη ἄναγκη νὰ σᾶς μιλήσω. Δική σας ! τὰ δύο αὐτὰ λόγια μὲ τὴν σκόπιμή τους ἵσως συντομία, μὲ κατάν τὸν κατό. Μὲ ἀγαποῦντες λοιπόν ; δὲν εἰχα γελαστεῖ. Μὰ γ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπειτε νὰ φύγω, νὰ φύγω ! Τὰ χέρια μου ἔτρεψαν. Ναι, στηρεῖς ὥρες τὸ τραίνον δὰ μὲ ἀπεμάκρυνες ὀλοταχῶς ἀπ' τὴν 'Ιουλιέττα, καὶ δὲλ' αὐτὸ θ' ἀνήκαν στὸ παρελθόν. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα νὰ μὴν πάσι στὸ οντετεῖον. 'Αλλ' ὅταν ἐπλησίασε ἡ ὥρα ἑστάθη ἀδύνατον ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμό. Θὰ πήγανα καὶ θὰ τὴς φανέρωνα ὀλες μου τὶς σκέψεις, οἷς τὴν φρικτὴ τραγωδία ποιο παιζόντα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. Θὰ μὲ καταλάβαινε καὶ θὰ μὲ συγχωρούσε. Στὶς τάσσερες ἀκριβῶς βρισκόμουν στὸν τόπο τοῦ οντετεῖον. Σὲ λίγο ἡ 'Ιουλιέττα θὰ ἔρχοταν. Δὲν πιποδόπια οὔτε νὰ σκεφθῶ τίποτε οὔτε νὰ κυττάζω. Ἡ τόσο ἡ ὥρα περνούσα. Περίμενα μιὰ ὀλοκληρωτὴ ωρα. Ἡ 'Ιουλιέττα δὲν ἥρθε. *Υπέρφα αὖτο λίγα λεπτά βρισκόμουν στὸ σπίτι μου καὶ ἀπὸ κεῖ τὸ ἀμέζι μὲ πήγε στὸ σταμάτιο.

— Καὶ αὐτὸ ήταν τὸ τέλος τοῦ ἔρωτός σας ; ρώτησα τὸν κ. ντὲ Τερνάν.

— Οηλ. Σὲ λίγες μέρες πήρα ἓνα γράμμα τῆς 'Ιουλιέττας στὸ Παρίσιο, στὸ ὄποιο μοῦ ἔγραψε περίποιο τὰ ἔξης :

«Φίλε μου ἔθνο μεταπέτατο ; Ἡμούρ εἰλακούνης ὅταν σᾶς ἔστειλα τὸ μικρὸ ἔθνο μεταπέτατο, ἀλλὰ μὲ καταλάβετε τάσα ; Θὰ καταλάβετε διτά, ἡμινού σύγνονο γιὰ τὸ δικό μου αἰσθήμα, δὲν εἰμινού σύγνονο γιὰ τὸ δικό σας ; Θὰ καταλάβετε διτά τὴ συγκή ποιο ἥμινον ἔτοιμη νὰ ἔλθω νὰ σᾶς βροῦ, αἰσθάθηκα πόσο πικρὸ μὲν θὰ ἔται γε μένα, ρά σας κάρον μά εξομαλύηση στὴν ὄσοιν δὲν θ' ἀπαλούνοντασατε λόσος ; Δὲν εἰχα βέβαια κακιάν αἴτιοτεξη διτά δὲρ μ' ἀγαπούσατε, ἀλλὰ η ἴδεα διτά πολὺ πιθανὸν νὰ ἔδοξιμα μά ἀπογοήτευση, μ' ἔκανε νὰ δεινάσω τὴν τελευταῖσα στιγμή. Αἰσθάθηκα τὸ είδος ἔκεντο τῆς γριούσας ποι μᾶς καταλαμβάνει διτά προσκεπταὶ νὰ δείξωμε τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας ὁ ἔναν ἀνδριστο ποὺ τοῦ εἴμιστες ἀδάφοιοι λόσος... Η γριούση αὐτή και διτά η ὑπερηφάνεια μ' ἐμπόδιος νὰ πάνω στὸν τόπο πού σας σάς είχανεις μὲ δηλ' τὴν εἰλακούνηα και δηλητὴ τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου...»

— Ετοι τελειώσεις ὁ ἔρως μαζεύποδεσσεις διτά κ. ντὲ Τερνάν, ρύχοντας μιὰ ἀφηημένη ματιά στὸ δόρομο. Ομοιογόνο διτά δέν εκάρτησα κάκια τῆς κυρίας ντὲ Ζανβρί. Γιατὶ διτά της κρατούσα; Τὴν ὥρα εκείνη πού τὴν περιμένα στὸ παλὸ ρωμαϊκὸ πάρκο, μ' ἔκανε νὰ ἔναντιση, γιὰ τελευταῖα φορά τὴν νεότητα μου, τὴν νεότητα μου μὲ τὶς ὅρμες της, τὶς ἔπιδεις της, τὶς τρέλλες της, τοὺς θυμούς και τὶς ἀγονίες της, και δὲν θὰ ἔχεια, διτά είδα ἔκει νὰ μοῦ χαρογελά γιὰ τελευταῖα φορά τὸ γλυκό πρόσωπο τοῦ ἔρωτος. *Henri de Kegnier*

*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Η ἀλήμενα είνεις ὅπως ὁ Θεός. Δὲν ἔμφανιζεται ἀπ' ευθείας. Πρέπει κανεὶς νὰ τὴν μαντέψει ἀπὸ τὰ ἔξωτερικά τῆς γνωρίσματα.

Γκαΐτε

Η ζωὴ είνεις θησαυρὸς κρυμμένος μέσα σ' ἓνα πήλινο ἀγγείο. *Μιρόπημ*

Απ' διοις τοὺς δχληροὺς λιγάτερο δχληροὶ είνεις ἔκεινοι ποὺ σιωποῦν...

Τολστόη

Πόσο χρήγορα, θὰ χανόντουσαν οἱ ἀνθρωποι ἀπὸ τὴ γῆ ἀν ἐπαναν' ἀλληλοιθοῦνται !

Βάλτερ Σκώτ

Μέσα στοὺς ψευτες πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνεται κι' ἔκεινος ποὺ λέγεις δλήθειες χωρὶς νὰ τὶς πιστεύῃ...

Άλφονσος Κάρ

Κάθε στιγμὴ ποὺ διατίθεται καλά, είνε ἓνα σεβαστὸ κεφάλαιο τὸ διοιον διαθέτουμε σὲ μιὰ τράπεζα μὲ μεγάλο τόκο...

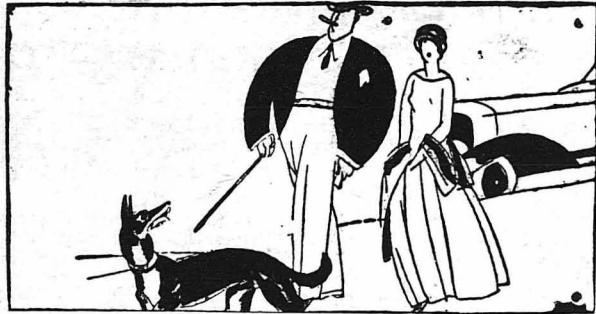
Λεύθηρος

Μόνο δσοι ἔχουν πολλὰ ἔλαττώματα μποροῦν νὰ παρατηρήσουν πρῶτοι τὰ ἔλαττώματα τῶν ἀλλων.

Βάκων

Τὸ μέλλον ἔνος παιδιοῦ βρίσκεται πάντοτε στὰ χέρια τῆς μητέρας του.

Ρενάν

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Ποιός είνεις ὁ ιδρυτής τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ;

'Ο Εροῦνος Ντονιάν. 'Ο μεγάλος αὐτὸς 'Ελβετὸς φιλάνθρωπος σκέφθηκε πρῶτος τὴν ίδρυση τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ. Κι' αὐτὴ ἡ εὐγενῆς σκέψης τοῦ ἥρθε στὸ μικρὸ διανεύσης νὰ παρευεθῇ στὴ μάχη τοῦ Σολφερίνο τὸ 1859, ὅπου οἱ τραυματίες μὲ τοὺς πόνους τῶν τραυμάτων τους και τὴν ἀγνωσία ποὺ δοκίμαζαν, τοῦ προξένησαν ἀπειρονοί οίκτο. 'Ολες αὐτές τὶς θλιβερές ἐντυπώσεις του τὶς δημοσίευσες σ' Ἑνεργός, τὸ ποτὸν ὄνομασε, ἡ «Ἀναμνήσεις, τοῦ Σολφερίνο», μπεδείνυνε δὲ τὴν ίδρυσην ἐνὸς διεθνοῦς συλλόγου, οἱ ὄποιοι θὰ πάντα πρόσθιον τὸν ἀποτελεῖσαν ἐνέλοντές νοούσκομοι, οἱ ὄποιοι θὰ πάντα πρόσθιον τὸν ἀποτελεῖσαν σταυρούς στοὺς παλέμους. Ήταν ἔσπειδαν δὲ εἰς βοήθειαν κάθε ἔθνους και θὰ προστατεύοντουσαν ἀπ' ὅλα τὰ κράτη ἀφού δὲν θὰ ἀνεμιγνύοντο στὰς ἐπικερήσεις.

'Η μόνη τους ἀποστολή θὰ ήταν πῶς νὰ ἀνακουφίζουν τοὺς τραυματίας. Μετά τὴν έκδοση αὐτὸν τεύχος τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ κατ' οὐσίαν είχε ίδρυθη ἀφού μάλιστα ἐνεργόθη καὶ τὸ σχέδιο τοῦ 'Εροῦνος Ντονιάν ἀπ' τὴν 'Ελβετίαν κυβερνησία. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ταν, οτι, σ' διεθνές συνέδριο, τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1853, συνήλθαν 14 ἔνθη μεταξὺ τῶν δύο πόλων, ἡ 'Αγγλία, Αὐστρία, Γαλλία, Πρωσσία, Ιταλία και Ρωσία, και ἀπεδέχθησαν τοὺς ὄρους τοῦ καταστατικοῦ τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ. Στὴ νέα σύσκεψη που συνήλθε ταπότων στὴ Γενεύη, μπεργάρη ἡ σύμβασις αὐτή ἀπὸ 12 ἀντιπροσώπους, κι' ἔγινε δεκτή ἀπ' ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη, πλὴν τῆς 'Αιγαίου.

Γιά νὰ λάβῃ κανεὶς ἀκριβῆ ίδεα τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ, ἀρκεῖ νὰ μάθῃ ὅτι κατὰ τὸ Γαλλοπρωσσικὸν πόλεμον, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τῆς ίδρυσεως του, διεθνες και στὰς δύο ἐποτελείους γιὰ τὴν περιθώλη τῶν τραυματῶν τους, 2.600.000 λίρες. Τὸ μόνον Εδωρωπαϊκὸν κράτος που δὲν εἰσήλθη στὴν ὄργανωση τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ, είναι η Τουρκία, την ὄποιαν κάθε σταυρός, ἀκόμη και ἐρυθρός θίγει... θρησκευτικός.

***

Σὲ ποιὸ μέρος πουλάνε στέμματα γιὰ βασιλεῖς :

Στὴ πόλη Μπίουμγκαν τῆς 'Αγγλίας. Σ' αὐτὴ τὴν πόλη η βιομηχανία τῶν στεμμάτων είνεις η πειό ἐπικερδῆς βιομηχανία. Τὸ ἐμπόριον αὐτὸ ὃ εἶπε τὸ πλείστον διενεργεῖται μὲ τὴν 'Αφρική και 'Ινδίας, ἀπ' ὅπου καταφθάνουν οἱ πολινάθιμοι βασιλεῖς τῶν ιδιαγενῶν και οἱ μαχαραγιάδες ἔρχονται γιὰ νὰ διαλέξουν τὸ στέμμα τῆς ἀρεσκείας τους, και νάντικαταστήσουν μ' αὐτὸ τὸ βασιλικό τους καπέλλο πφοροῦν.

***

Ποιος πόλις ἔχει τὸν στενώτερο δρόμο νοῦ κόσμου :

Ο δόρμος Γκρέτ Γιαρμούν, στὴ πόλη Νορφόλκ είνεις ὁ στενώτερος δῶλον. Ή εῖσοδος τοῦ ἀπ' τὸ ἔνα μέρος ἔχει πλάτος 29 ίντσῶν και ἀπ' τὸ ἄλλο δῶ διετοῦν ! Γιά νὰ πάρεται μᾶς ἀκριβῆ ίδεα τῆς στενότητος αὐτὸν τὸν δρόμον ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς μᾶς πλευρᾶς τοὺς χαροφίας τοὺς διὰ χειραψίας τῶν ποντικοῦν διὰ τὴν ἀπελάτην πλευράν... ἀπὸ τὰ παράθυρα τους, και ζητᾶντες φωτιὰ γιὰ τὸ τισγάρο τους ! Τὸ Νορφόλκ μπορεῖ μάλιστα νὰ ὄνομασθῇ ἡ 'Πόλη τῶν Στενῶν Δρόμων' Εγεις ἐν δύο στενῶν δρόμοις. Μεταξὺ τῶν πιὸ στενῶν δρόμων τοῦ κόσμου είνεις και η 'Βία Σόλνη, στὴν 'Αβάνα η ὄποιας ἔχει 3 1/2 ποδῶν πλάτος. Οι περισσότεροι δρόμοι στὴ Κίνα, δὲν ὑπερβαίνουν σὲ πλάτος τοὺς 3 και 4 πόδες.

***

Ποιός είνεις ὁ ταχύτερος συνέδετης :

Ο Σέρρος Αρθούρος Σουλλιβάν είνεις ὁ ταχύτερος μουσικός συνθέτης. Τὴν πρώτη του διέρα *«Κοντραμπατίστας»* τὴν σύνθεση σὲ 16 μέρες. Τὴν σύνθεση τῆς *«Ιολάνδης»* τὴν σύνθεση σὲ 9 π. μ. και τὴν πελέσιδα στῆς 7 τὸ πρώτη τὴν ἀλληληγορία. Τὴν *«Ἐλεγεία τοῦ Χρυσοῦ»* τὴν σύνθεση σὲ 24 μέρες. Ο *Ροστίν* μ' δύο ποντικοῦν διεπιστεῖ και τεμπελῆς διαν ἀποφάσιζε νὰ δουσιέψῃ γνωτάν πολὺ ταχύς. Τὸν *«Κουρέα τῆς Σεβίλλης»* τὸν σύνθετης σὲ 13 μέρες. Ο *Ντονιζέττη*, ὁ δοτοῖς συνέθετε μὲ τὴ μεγαλύτερη εύκολιά, τελείωσε τὴν τελευταῖα πράξη τῆς *«Φαβιούτας»* ἔνα βράδυ μετὰ τὸ δειπνον του.